

den saakaldte Kystfart, der berøres af Ministerens Forslag, forsaavidt angaar Øresund og Lillebelt: Bramsfarten, Kystfarten eller, om man vil, Smaaskipperne, den fattige Almueklasse, der søger Enhverv indenfor Skibsfartens mest indskrænkede Virksomhedsomraade. Det er dem, Ministerens Lovforslag, kommer til Nytte. Naar man derimod ønsker at udvide dette Forslag videre og videre, for at flere og flere Byer og Løldbistrikter kunne faae Gavn deraf, maa man dog indrømme, at man, idet man forlader Ministerens Forslag, kommer udenfor Kystfartens Omraade og ind paa den større Skibsfart. Medens man altsaa virkelig om Ministerens Forslag, som jeg særlig føler mig opfordret til at tage i Forsvar, da det omfatter det Omraade, som det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Gad) og jeg toge Ordet for ved den Behandling, maa sige, at det indeholder en ganstelig naturlig Begrænsning, idet det kun rammer Smaafarerne, den egentlige Kystfart, saa gaa de andre Forslag ind paa den større Skibsfart. Men der kommer een Omstændighed til, og det er, at Skibsfarten indenfor det af Ministeren foreslaaede Omraade væsentlig finder Sted under det danske Lødbærsens Kontrol. For saavidt Farten er indenrigst, kan man ved Ryk-attester fra vedkommende Lødkammer sikre sig, at Skibet virkelig passerer ind til det Sted, hvorhen det er udklareret, og forsaavidt der er Tale om den nærmeste slesvigiske Kyst eller den svenske Kyst ved Øresund, ligger ogsaa denne Fart til dels under det danske Lødbærsens Kontrol. Men kommer man ud i Østersøen og Nordøen, forsvinder denne Kontrol, og Skibet kan seile saa at sige til hvilket Verdenshjørne det vil. Det forekommer mig, altsaa at være den Bekræftelse, der mindst kan gøres imod Ministerens Forslag, at det sætter en vilkaarlig Grænse, thi der er netop en paavieselig Grænse i Modsetning til de to andre foreliggende Forslag, der kun trække en imaginær Grænse i Østersøen og Nordøen uden at give nogen fornuftig Grund for, at Grænsen netop skal trækkes der og ikke andetsteds. Efter de Udtaleser, der have fundet Sted, og efter den lidet Sandsynlighed, der synes at være for, at Lovforslaget skulde komme ud enten med det af Udvalget eller det af de 15 ærede Medlemmer stillede Forslag, kan jeg ikke Andet end tilraade Lovforslagets Benner, der ønske, at den Begyndelse, det indeholder, maa komme de Paagjældende tilgode i det Omfang, som i dette Dieblit er gjennemførligt, at stemme for den høitærede Ministers Forslag, og hvis de ikke have Haab om at kunne sætte det igjennem, da at stemme for, at § 3 udgaa, idet vi saa dog opnaa Fristagelse for den indenrigste Skibsafgift. Men ganstelig vist vilde jeg foretrække at faae Ministerens Forslag vedtaget.

Bojsen: Saavel den ærede Ordfører som

det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (G. Peterfen) have udtalt sig mod det af den ærede Finantsminister under Nr. 5 stillede Forslag, og det med god Grund forekommer det mig. Det er jo ogsaa af de samme Grunde, jeg har udtalt mig imod det. Det forekommer mig imidlertid, at det ikke staar i synderlig Overensstemmelse med de samme ærede Medlemmers Udbetaling af Udvalgets Forslag under Nr. 2. Thi man siger paa det ene Sted, at man ikke vil gaa ind paa Finantsministerens: de og de Havne agter jeg at give fri, medens man paa det andet Sted siger til ham: Du maa give hvilke som helst Havne fri, Du vil. Gjennemførelsen af Udvalgets Forslag vil i Pragis ikke sige Andet end, at Finantsministerens Forslag under Nr. 5 bliver gjennemført. Thi er det overladt til Finantsministeren selv at give fri, hvilke Havne han vil, saa gjør han naturligvis ikke Andet end, hvad han selv anser for rigtigt, og hvad dette er, foreligger for os i hans Forslag under Nr. 5. Det forekommer mig derfor, som sagt, at være inkonsekvent at tale imod Ministerens Forslag og for Udvalgets Forslag. Efter hele den første Diskussion forekommer det mig nu, at Alle maa have faaet det Indtryk, at hvis Lovforslaget vedtages i den af Udvalget anbefalede Skikkelse, vil den af Udvalget nu foreslaaede Bestemmelse blive forandret i det andet Thing. Det synes at være en til Sandsynlighed eller næsten til Visshed grændsende Mulighed, og i det Tilfælde, har jeg da opfattet den ærede Ordfører saaledes, at, naar Forslaget kommer tilbage fra Landsthinget enten med § 3 udstemt eller mulig med Finantsministerens § 3, kunde han være tilbøjelig til at gaa ind paa Forslaget og altsaa lade hele denne Bestemmelse falde. Men er det saa, at Udvalgets Forslag under Nr. 2 ikke er af anden Bestaafenhed, end at det skal opstilles for at betegne de ærede Forstagsstilleres Ønsker, altsaa som et Fremtidsprogram, eller hvad man nu vil kalde det, ser jeg ikke, hvorfor ikke de ærede Forslagsstillere ogsaa ville give deres fulde Tante Udtryk, og den, have de erkjendt, ligger i det af mig stillede Forslag under Nr. 4, det anse de selv for at være den korrekte Affattelse, naar der skal være Tale om en saadan Bemyndigelse. Men, naar man dog ikke har noget som helst Haab om eller Udset til at sætte sit modificerede Forslag igjennem, hvorfor saa ikke heller stemme for det andet i og for sig rigtige Forslag, og da forbeholde sig at frasalbe det, dersom Sagen kommer tilbage fra Landsthinget? Det forekommer mig under disse Omstændigheder at være det ene Naturlige. Jeg vil derfor paa ingen Maade være med til at udtale, at jeg vil stemme for Forslaget, naar det kommer tilbage til os med den af Finantsministeren foreslaaede § 3. Jeg antager forøvrigt heller ikke, at den ærede Ordfører absolut vil sige det. I hvert Tilfælde anser jeg Lovforslagets § 3 for at være meget urimelig og